

[Niels Ravn.]

Tilbage er så gartneribruget, og her ved vi jo alle at tallene er af en meget ringe størrelsesorden.

Når man ser den nuværende udlånslov, forsøger man naturligtvis, om jeg så må sige, at registrere udviklingen, der har fundet sted. Jeg har bemærket, at man med hensyn til udlån til opførelse af bygninger har slettet ordet „mindre“. I tidligere love har der stået „nye selvstændige mindre landbrug“, i år står der „nye selvstændige landbrug“. Ja, det er udmærket, at man sletter ordet „mindre“, det må være i erkendelse af den stedfundne udvikling, men rammerne, lovens formål og lovens muligheder, bliver desværre uændrede. Og så nytter det jo ikke meget, at man bare sletter et enkelt ord.

Jeg mærkede mig også, at i hvert fald det ærede medlem hr. Teichert nok erkendte, at der havde fundet en udvikling sted, men alligevel ville holde fast ved de gamle vaner, alligevel mente, at den udstykning, vi havde kendt, under den ene eller den anden form, også måtte fastholdes i fremtiden, og det ærede medlem vendte sig i den forbindelse imod dem med den løftede pegefinger, altså os, der tidligere har peget på den udvikling, som nu er konstateret, og som vi allerede dengang mente foregik. Men til dem med den løftede pegefinger, ærede medlem, må vi vist også efter senest faldne udtalelser henregne den højtærede landbrugsminister, og det er jo helt overflødigt i denne forbindelse at nævne det ærede medlem hr. Carl Petersen.

Den højtærede landbrugsminister har for ikke så længe siden i Husmandshjemmet — jeg beder om formandens tilladelse til et par korte citater — udtalt som sit synspunkt med hensyn til brugsstørrelse:

„Vi stiller efter en mindstestørrelse på 25-30 tdr. land middelgod jord.“

Det er jo en størrelse, som ikke har relation til den lovgivning, vi i dag beskæftiger os med. Hvis vi skal følge lovens bogstav, vil det ikke være muligt at komme op i denne størrelsesorden. Og går vi så videre i det ærede medlem hr. Teicherts tankegang og tænker på udstykning i almindelighed og dens udvikling fremover, hvad siger så den højtærede landbrugsminister? Han siger i samme udtalelse:

„Der vil være brug for fortsat udstykning i visse egne af landet, f. eks. Sønderjylland.“

Det er jo en tale, vi nikker genkendende til, det er en tale, vi har ført for år tilbage, da ville man bare ikke erkende, at vore synspunkter var rigtige. Nu er i hvert fald den højtærede landbrugsminister nået frem til det samme synspunkt med hensyn til udstykning i almindelighed. Der kan kun blive tale om særlige områder, visse egne — der nævnes Sønderjylland — og måske kan der blive tale om nyopdyrkede arealer; hvis man skal udnytte disse arealer, kan det også være rimeligt i visse tilfælde at oprette nye brug, men da i en størrelsesorden, der passer til tidens krav. Vi kan kun konstatere med tilfredshed, at den højtærede landbrugsminister har accepteret vore synspunkter, i dag giver udtryk for det standpunkt, vi som sagt for længst har erklæret at vi stod på.

Men når den højtærede landbrugsminister nu har disse synspunkter, den indstilling, han her har givet udtryk for, så undrer det mig, at vi — som også det ærede medlem hr. Niels Eriksen har fremført — igen skal diskutere denne lov på grundlag af de vilkår, der her gøres gældende.

Jeg vil gerne i denne forbindelse stille det spørgsmål til den højtærede landbrugsminister, om det virkelig er rigtigt, at vi om føje tid kan vente en betænkning fra landbokommissionen, der har relation til de ting, vi diskuterer i dag. Den højtærede minister er jo samtidig kommissionens formand, og jeg beder altså den højtærede minister i egenskab af formand for denne kommission sige, om vi kan forvente en sådan betænkning i den nærmest kommende tid, og hvis det er tilfældet, vil jeg gerne meget kraftigt henstille til den højtærede minister, at vi stiller disse ting i bero, så vi kan få et andet og mere hensigtsmæssigt udgangspunkt for vore drøftelser. Vi kommer ikke i bevillingsnød af den grund. Der er da et stykke tid til den 1. april, og skulle det være, har man før i en sådan situation fundet udveje for midlertidige bevillinger i en eventuel overgangstid.

Med hensyn til lovforslagets enkelte bestemmelser har jeg ikke mange bemærkninger at gøre. De giver udtryk for, at vi på disse områder efterhånden har en lovgiv-